Bogár László: Huszonöt éves az euró

2024 február 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az közös európai fizet?eszköz egy, a globális hatalmi struktúra által „szigorúan ellen?rzött” „kvázi-pénz”, amely egy pénzhatalmi szivattyúként m?ködik

Az euró nev? európai közös pénz 1999-ben jött létre. Igaz, hogy formálisan már 1970-ben megszületett a terv a

közös valuta megalkotásáról, ám a globális pénzhatalmi rendszer már ezt megel?z?en szétzúzta Európa pénzhatalmi önállóságának els? kísérletét. Az euró tehát egy, a globális hatalmi struktúra által „szigorúan ellen?rzött” „kvázi-pénz”, amely egy olyan pénzhatalmi szivattyúként m?ködik, ami a globális birodalom számára lehet?vé teszi, hogy ezen keresztül is alávesse Európát és f?ként Németországot.

Belátom, ez így nem túl ünnepélyes „köszöntés”, ám igyekszem egy kicsit részletezni azokat az összefüggéseket, amelyek megalapozzák iménti „munkahipotézisemet”. Onnan kellene indítanunk mindennek az elbeszélését, hogy a „második világháború” projekt során az amerikai világbirodalom megsemmisít? vereséget mért a német birodalomra és ezen keresztül egész Európára.

Itt most nem érintjük azt a kérdést, hogy a szovjet birodalmat miért invitálta be Európa szívébe, mert ez egy „másik” történet. Erre azért volt szükség, mert a közép-kelet-európai térségben el?bb még a magát szocializmusnak nevez? politikai kapitalizmussal kellett elvégeztetni a történelmi piszkos munkát, a szakrális paraszti társadalom kegyetlen kifosztását. Miután ez sikeresen végbement, az úgynevezett „rendszerváltással” hozzáláthatott a térség most már „igazi” kapitalizmussal való kifosztásához, amely projekt máig is zajlik.

Európa nyugati feléb?l azonban látványtechnikai kirakatot kívánt létrehozni, hogy az egész világ, de f?ként Kelet-Európa „rabnépei” számára közhírré tegye azt a hamis képet, hogy ilyen gazdag, elegáns és rendezett lesz minden olyan ország, amely a liberális demokrácia és szabad piacgazdaság kombinációjára épül? berendezkedést választja. Emellett a szimbolikus értelmez? hatalmi mechanizmusok mellett, amit „soft power”-ként is szokás említeni a „hard power”, vagyis katonai er? eszközeként is használni kívánta Nyugat-Európát, ezért az „európai integráció” fed?nev? folyamat nem volt ellenére.

A német és francia nehézipar, azaz hadiipari bázis összekapcsolásával (szén és acél közösség) valójában már az ötvenes évek elején elindította ezt a „szigorúan ellen?rzött” projektet, aztán az ötvenes évek végén hivatalosan is engedélyezte az Európai Gazdasági Közösség létrehozását a római szerz?déssel. A hatvanas évek során világossá vált, hogy már az els? évtizedben hihetetlenül látványos eredményekkel járt mindez, s noha leginkább „német gazdasági csodát” szoktak emlegetni, de ez egész Nyugat-Európa társadalmi, gazdasági, kulturális értelemben vett sikere volt. Nem meglep? tehát, hogy 1966–67 körül a német–francia uralmi csoportok számára egyre inkább teherré vált az amerikai birodalmi „felügyelet”, és hatalmi értelemben vett önállósodás egyik látványos megjelenítése a saját pénzhatalmi bázis létrehozása lehetett volna.

Bár ezt a kísérletet, tartalmi értelemben tévesen Pierre Werner luxemburgi miniszterelnök 1970-ben napvilágot látott tervéhez szokták kötni, 1970-re az eredeti elképzelést hatalmi értelemben már régen felszámolta az amerikai birodalom. Ez a tanulságos, bár máig sem feltárt történet 1967-ben De Gaulle francia elnök bátor kísérletével kezd?dött. Az amerikai birodalmi pénzhatalmi rendszer 1944-ben arra az axiómára épült, hogy a dollár lényegében „aranyra szóló váltó”, tehát ha egy ország jegybankja úgy véli, hogy e „zöld papírra” nyomtatott váltó helyett fizikai értelemben akarja magánál tudni az aranyat, akkor ezt szabadon megteheti. És persze örök id?kre szóló rögzített árfolyamon. Mivel a nyugat-európai bérek sokkal alacsonyabbak voltak, mint az amerikaiak (és a detroiti munkás nem kérdezte meg magától, hogy miért kap kétszer annyit ugyanazért a munkáért, mint német kollégája Stuttgartban), így óriási kereskedelmi aktívumok halmozódtak fel, egész Nyugat-Európa dollártengeren úszott, így logikus lépésnek látszott, hogy az elértéktelened? „zöld papír” helyett valóságos aranyra épülhessen az önálló európai pénzhatalmi rendszer. De Gaulle ezért kért nagyjából hétezer tonna aranyat a gigantikus tömeg?, gyorsan elinflálódó „zöld papír” helyett 1967-ben.

Arany helyett azonban 1968 nevezetes májusában az amerikai birodalom által szervezett „színes forradalmat”, polgárháborút kapott, majd 1969-ben lemondani kényszerült és 1970-ben meg is halt. Abban az évben, amikor Nyugat-Európa „hivatalosan” bejelenti, hogy önálló pénzt akar, holott e kísérletét már 1967-ben halálra ítélte a birodalom.

A „kegyelemdöfés” 1971-ben érkezik, amikor az amerikai birodalom „felfüggeszti” a dollár fix aranyparitását, és az ezt követ? negyven év során az arany ára dollárban mérve hatvanszorosára emelkedik, vagyis az ennek a „különbözetét” jelent? több százezer milliárd dollárt „bukta el” a kényszer?en elinflálódó dollárban tartalékoló világ. És ha ez nem lett volna elég, kiprovokálják az újabb arab–izraeli háborút és a k?olaj árának robbanásszer? emelkedését, titkos egyezségben rögzítik, hogy mindenkit likvidálnak, aki nem dollárért ad el k?olajat. Így aztán a nyolcvanas évek közepére Nyugat-Európa gigantikus dollártartalékai automatikusan újra az amerikai birodalmi pénzhatalmi rendszer tulajdonába kerülnek. Ez magyarul azt jelenti, mintha 1950 és 1980 között minden árut ingyen szállított volna Nyugat-Európa Amerikának.

És e totális bukás után a birodalom már kegyesen engedélyezi Európa számára, hogy az általa így már szigorúan ellen?rzött pénzét létrehozza, amit 1999 óta eurónak neveznek.

Ez az euró igazi titkos története.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló